»ČLOVEK - BREZ TEBE NE GRE!«

Dragi bralci in bralke Pisma Zaveze, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

Leto dni nas je motiviralo geslo: ***»Zaupaj vetru – veruj v viharju!«*** Pomagalo nam je prenesti negotovost in spremembe. Naučili smo se, da ne gledamo na nevihto, ampak na veter. Seveda ne na veter dobesedno, ampak na to, kar nam po njem novega pošilja Bog. V Zavezi ljubezni smo iskali odgovore na to, kako je lahko videti pot vere tudi v naših viharnih časih.

Od 18. oktobra letos, pa motivira našo duhovno rast nov stavek: ***»Človek – brez tebe ne gre!«*** Kdor je poslušal predavanje na dan Zaveze, ve, da ni kar izmišljen. Odgovarja na vprašanje, ki si ga zastavlja naš čas, ter poglablja in nadaljuje tisto, kar se je začelo lani: Dosledno živeti iz Zaveze ljubezni, kot odgovor na ta čas in njegove izzive.

Umetna inteligenca vse bolj prevzema naloge, ki so bile doslej pridržane ljudem. Zna pisati pridige, analizirati besedila in nam v nekaj sekundah pridobiti znanje. Postavlja se vprašanje: Kaj pa, če je umetna inteligenca boljša od človeka? Kaj ostane edinstveno in nepogrešljivo človeško? V naši družbi se pojavljajo tudi drugi izzivi. Povečuje se polarizacija. Mir se pogosto zdi oddaljen. Algoritmi družbenih medijev, utrjujejo različna stališča. Ljudje so spregledani – predstavljeni zgolj s svojo funkcijo, svojimi dosežki, svojo politično pripadnostjo. In prav tu na medijski oder vstopa naše geslo. Nastopi proti vsemu, kar človeka razvrednoti v njegovi vlogi krone stvarstva. V tem kontekstu veljajo te besede, ta poziv: ***»Človek – brez tebe ne gre!«***

Kaj to pomeni? Bog človeka ne samo ljubi, ampak tudi ve, da je človek zmožen velikih reči. Pater Kentenich tu navede misel svetega Avguština: ***»Bog, ki te je ustvaril brez tebe, te ne želi odrešiti brez tebe.«*** Bog lahko stori vse, vendar želi našo svobodo, naš odgovor in sodelovanje. *To je dostojanstvo, ki nam je podeljeno v Zavezi ljubezni: Bog je v Božjem zgodovinskem načrtu, naredil človeka za svojega sodelavca.*

Na dan Zaveze, letos 18. oktobra, mi je starejši mož izročil majhen zvezek. Bil je dnevnik, ki ga je kot petnajstletnik, pisal v pripravah na posvečenje. Vseboval je njegove ideale. 72 let pozneje, sedi poleg mene in prekipeva od zanosa. Govori o navdušenju tistega časa, o desetletjih, preživetih v Zavezi ljubezni, v svojem poklicu, v zakonu. Njegov osebni idealizem je oprijemljiv – ne kot izjava, temveč kot jedro, ki je vztrajalo. Priča svojega časa, ki priča skozi čas. Človeška zgodovina, v velikih in malih vsakdanjih stvareh, je to, brez česar Bog noče delovati v svetu.

Pater Kentenich je svojo misel o dostojanstvu človeka, razvijal v času, ko so želele totalitarne ideologije določati ljudi od zunaj. Kentenich človeka ne vidi kot mehanizem, temveč kot živ organizem. Življenje raste od znotraj, potrebuje čas in ga ni mogoče ustvariti. Smisel človeka je postati otrok. To ni otroška nezrelost, temveč svobodna predanost. Le zrel človek je tisti, ki se lahko v celoti zaupa Bogu in prav zato, lahko podari drugim vse kar ima.

Z našim letnim geslom je torej povezan program človekove rasti. Ne gre za vnaprej določen program, ki ga pasivno sledimo, temveč za pot, na kateri se učimo, kako postajati vedno bolj človeški. Ne mimo človeške narave, ampak znotraj nje. Z našimi dobrimi stranmi in omejitvami, z našimi vprašanji in našimi izrečenimi *»DA.«*
Pet temeljnih praks, postane pod tem geslom šola človečnosti.
„Verjeti v svoj osebni ideal" pomeni: *Ali zaupam človeku, ki ga Bog vidi v meni?* Ne tistemu, ki ga poznam, z mojimi sposobnostmi in slabostmi. Ampak tistemu, v katerega Bog verjame. In to velja enako tudi za bližnjega. Tudi o njem ima Bog svojo zamisel in tudi v mojemu bližnjemu vidi Bog potenciale, ki jih jaz še ne zaznavam.
»Verjamem v tvojo karizmo« postane za nas najdaljnosežnejši izziv. Verjeti v karizmo drugega pomeni, da mu ne namenimo le priznanja, temveč tudi prostor. Prostor, da tudi on prevzame odgovornost. Prostor, da tudi on sprejema odločitve. Prostor, da sam nekaj ustvari. In za tem se skriva vprašanje, ki nas kot gibanje resno zadeva: *Ali ljudje v naših skupnostih postanejo večji – ali pa morajo postati manjši, da se vanje vključijo?*

Sliko, ki nas letos poleg gesla spremlja, je naslikala sestra Natalie M.Stewart. Akril na platnu, z vmešanim medeninastim prahom. Kdor jo vidi prvič, se morda prestraši. Globoko modra temna barva, v sredini pa svetel svetlobni preboj. Nekdo mi je rekel: *»Izgleda kot vojna, kot eksplozija.«* In morda je prav to nezaveden del naše stvarnosti. To ni slika, ki bi nas pomirjala, medtem, ko svet gori. Potrebujemo sliko, ki je iskrena in prikazuje nevihte, v katerih se nahajamo. A skozi temo prodira svetloba. Tema nima zadnje besede. In v tej svetlobi prepoznamo silhuete ljudi. Mlade in stare, ljudi vseh generacij. Stojijo skupaj na obzorju. Med njimi je vrzel, in prav tam, pod nakazanim križem, svetloba meče senco podobno človeški. Nanašajoč se na besede iz konca Janezovega evangelija, ko Janez ob jezeru prepozna Vstalega Gospoda, se slika imenuje: *»Gospod je!«*
V nevihtah našega časa, se globina tega kar pomeni človečnost, kaže v: *»Ne biti sam. Ostati skupaj. Zaupati drug drugemu. Skupaj prepoznati Nekoga, ki je tu, čeprav tega sploh nismo pričakovali.«*

Bog od nas ne želi neosebnih gibov, ampak želi iz nas nekaj ustvariti. To je letošnje povabilo. Človeka jemlje tako resno, da sam postane človek. Verjame, da je človek sposoben svobodno odgovoriti. In v Zavezi ljubezni nas želi tako oblikovati, da sami postajamo vedno bolj človeški in pomagamo drugim, da tudi oni postanejo človeški. Začeti na novo in vzeti Zavezo resno pomeni, da se odzovemo na ta klic: *»Človek – brez tebe ne gre!«*

Za kaj sem hvaležen in kaj iz moje preteklosti mi daje oporo? Kateremu človeku pripisujem sposobnosti, ki jih pri njem še ne vidim? In kje se lahko še razvijam, da se bo moje življenje razcvetelo po Božji zamisli?

Vsem želim blagoslovljen dan Zaveze ljubezni!

Vaš, pater Felix Geyer, Schönstattsko gibanje, Nemčija

avtorica slike: sestra M. Natalie Stewart, ©Marijina sestre iz Schönstatta

BOG GOVORI ČLOVEKU:

Ne brez tebe, ker sem postal človek in poznam tvojo človeškost. Ne brez tebe, čeprav s tvojimi omejitvami, veseljem in s tvojimi odprtimi vprašanji. Ne brez tebe, ker te ljubim! Ne brez tebe, ker ima tvoj »DA« mesto v moji zgodbi. Ne brez tebe, saj meče moj križ senco odrešenja, tudi v tvojo temo.

ČLOVEK GOVORI ČLOVEKU:

Ne brez tebe, ker mi manjka tvoj pogled, ko te ni. Ne brez tebe, ker sprašuješ drugače, misliš drugače in se giblješ drugače. Ne brez tebe, ker lahko nosiš nekaj, česar nihče drug ne more nositi. Ne brez tebe, ker je tvoja karizma darilo za svet. Ne brez tebe, skupaj smo blizu Njemu, ki razsvetljuje našo temo.

ČLOVEK GOVORI SAM SEBI:

Ne brez tebe, tudi, ko se počutiš samemu sebi, kot tujec. Ne brez tebe, s tvojo zgodbo in s tvojo zlomljenostjo. Ne brez tebe, saj tudi tvoja senca spada v to sliko. Ne brez tebe, s tistim, kar še vedno želi rasti v tebi. Ne brez tebe: Bog ti daje mesto v svoji zgodbi s teboj.

pater Felix Geyer ISch